

[Poul Møller.]

melde sig for os, om reserveerne kan strække til til den økonomiske politik, der hidtil har været ført.

På længere sigt vil denne inflatoriske udvikling naturligvis svække vor konkurrenceevne, fordi en del af denne udviklings følger er omkostningsstigninger, direkte omkostningsstigninger. Det er naturligvis særlig farligt i det åbne marked, vi er på vej ind i, hvor vi ikke kan beskytte vore investeringer, som vi kunne det i det gamle marked, de fleste af os er vokset op i. Der havde man jo valutacentral og importrestriktioner, og dér kunne man sige, at selv om priserne og omkostningerne steg, var det blot et indenlandsk fordelingspørgsmål, som ikke kom til at gå ud over landets beskæftigelse og produktion.

Helt anderledes forholder det sig i det åbne marked, hvis konkurrenceevnen for alvor svigter. Det erhverv, der altid har måttet arbejde i det åbne marked, landbrugserhvervet, er det første, der har mærket følgerne af en udvikling, hvor omkostningerne er løbet fra salgspriserne. Landbrugserhvervet er derved i de senere år kommet til at sidde i saksen, det er klemt af udviklingen på en uhyre farlig måde, og virkningerne af denne udvikling er jo også ført ind i det høje ting, hvor vi på grund af omkostningsstigningerne har måttet støtte landbruget på den ene og den anden måde med statsmidler. Men selv om denne ulykkelige udvikling for landbruget smitter over som følge af, at vi stadig ikke behersker vort omkostningsniveau for andre erhverv, er det naturligvis klart, at vi ikke kan hjælpe alle erhverv. Hvis man gjorde forsøg på at hjælpe alle erhverv over omkostningsstigningerne, ville man slet ikke hjælpe nogen, så ville man kun forcere udviklingen yderligere. Derfor er det en yderligere farlig tendens, der viser sig i dansk økonomi, så kort tid før vi formentlig skal ind i et fællesmarked. Svingter konkurrenceevnen, vil beskæftigelsen svigte. Vi står ikke og kan ikke stå over

for det, mange nationaløkonomer siger til os: at vi må vælge mellem fuld beskæftigelse eller stabile priser. Det er blevet sagt så ofte, at det er blevet en defaitistisk vending, der efterhånden er gået os alle sammen i blodet, at man kan ikke have stabile priser og fuld beskæftigelse samtidig, men det må være det høje tings opgave at forene den fulde beskæftigelse med de stabile priser, og det må være den økonomiske visdoms og den økonomiske videnskabs opgave at være med til at anvisе vejen til at holde folk i arbejde, uden at vi får den stærke inflatoriske udvikling, som svækker konkurrenceevnen og derigennem i sig selv medfører, at man ikke kan fastholde den fulde beskæftigelse.

Der har været talt om, at vi som følge af den inflatoriske udvikling — og det er økonomer, der har sagt det — vil blive tvunget til en devaluering som adgangs-billet til fællesmarkedet. Det er en tale, jeg vil advare imod. Jeg vil advare imod, at man indstiller sig på en devaluering, før en sådan er nødvendig, når vi skal ind i fællesmarkedet. Det er vor opgave og vor pligt i det høje ting at undgå noget sådant, og hvis man bliver ved med at tro, at det er noget, der ligger i luften, og som må komme, bliver det vanskeligere og vanskeligere at bekæmpe denne fare, for det er ikke noget økonomisk skridt, der hjælper mod inflationen i det lange løb. Opgaven er at beskytte kronens købekraft og ikke indstille sig på, at man kan klare sig en kort tid ved at skære dens købekraft længere ned.

For fuldstændigheds skyld skal nævnes, at det er sparerne, dem, der virkelig har fulgt samfundsparolen om at spare op, der bliver ramt uretfærdigt ved en sådan udvikling, som vi har oplevet. Den voksende kapitalmangel, som kommer i kølvandet af, at sparerne efterhånden føler sig ramt, vil ikke mindst i det åbne marked medføre, at der bliver mere og mere interesse for udenlandske investeringer, samtidig med at det er landets nationaløkonomiske politik